

Grafit a vakvezető kutya blogja 49. rész:

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Régebbi írásaimban olvashattátok már, hogy utolsó aktív éveimben legfőbb munkám a gazdim vezetése mellett az volt, hogy megismertessem a vakvezetőkutya életét óvodásokkal és iskolásokkal egyaránt. Nagyon szerettem ezt a küldetést, mert nagyképűség nélkül állíthatom, hogy mindig elvittem a show-t, gazdám csak örülhetett, hogy ott lehettem velem. Sokszor már a telefonban úgy kérdezték, hogy „A Grafit ugye jön?” Gazdim meg féltékenyen csak ennyit mondott: „Azért én is elkísérhetem?” „Egye-fene mondták neki, de a lényeg, hogy Grafitka jöjjön. Mentem is. A gyerekek meg nagyon sok kedves dolgot mondtak nekem, s nagyon sok simit kaptam, amit én nagyon élveztem. Ezekből a gyöngyszemekből idéznék most nektek párat. Nagyon elmés gondolatok születtek velünk kapcsolatban, kedvesek, amiért én mindig roppant hálás voltam nekik. Régebbi részben már írtam arról, hogy volt aki először félt tőlem aztán a beszélgetés végére már a legnagyobb barátok lettünk. Ez mindig nagyon megmelengette a szívemet, hisz ennek az egész programnak ez volt a legfontosabb célja, hogy már a legkisebbek is tudják, hogy egy vakvezetőkutytól soha nem szabad félni hisz az agressziónak a szikrája sincs bennünk. Kedves olvasók tehát nem szabad hinni azoknak, akik esetleg azt mondanák, hogy ha valaki ránk lép odakapunk, hisz a mi gazdánk nem lát ugyebár, szerintetek soha nem lép ránk véletlenül? Volt már rá példa, s eszünk ága-bogában sem volt bántani őket.

No de már megint elkalandoztam, visszatérnék az érzékenyítő programokra, ahol a legcukibb hozzászólásokat kaptuk gazdimmal. Azzal nem árulok el nagy titkot, ha megyünk be az oviba, iskolába mekkora ovációval fogadnak bennünket. Ezekből az örömteli felkiáltásokból mazsoláznék egyet-kettőt: Egyszer egy ovis azt mondta meglátva engem az ajtóban: „Nézzétek, itt van a vakkereső kutya!” Egy másik alkalommal meg egy iskolában egy tanár a következőt mondta a kollégájának: „Megérkezett a vakvezető hölgy.” Egyik óvodában meg azt mondta egy kisfiú, hogy engem azért hívnak Grafitnak mert feketére festettek.

Tudjátok kedves követőim, hogy a mi nyakunkban van csengő, ahogyan már régebben írtam ugye abból a célból, ha valahol szabadon enged a gazdink, akkor hallja, hogy hol vagyunk. No de mit mondanak erre az ovisok?

„Azért van a Grafit nyakában a csengő, hogy jelezze a vészt.” „Jelezze, hogy mi van előtted mert ha nem csengene a csengő, akkor beleesnél egy lyukba, s akkor vinnének a mentőségre.” Volt olyan is, aki meg azt mondta, hogy azért díszleleg a nyakamban a kolompom, hogy becsengettyűzzek vele a házba, vagy azzal jelezzem, ha hazaértünk. Volt aki meg azt mondta, hogy „Azért van csengő a Grafit nyakába, hogy jelezze ha piros a lámpa.” No de olyan hozzászólás is volt, hogy nekem azért kell a csengőt hordanom, hogy megrázódok, s ebből tudja a gazdám, hogy van előtte akadály. A legviccesebb talán az volt, amikor egyik oviban egy kisgyerek azt mondta, hogy azért kell a Grafitnak csengő, hogy ne menjenek bele a bolhák. Nos kedves olvasóim, a fentebb felsoroltak közül szerintetek miért is kell nekem csengőt viselnem a nyakamon? Írjátok meg, hogy nektek melyik válasz tetszett a legjobban. Van

ám még a tarsolyomban ilyen kedves, elmés megjegyzés, mit szóltok hozzá, ha a következő alkalommal megosztok még veletek ezek közül jó párat? A következő szerdáig pedig ti is gondolkodhattok hasonló ötleteken.

Addig is maradok őszinte tisztelettel: Majaligeti Grafit

